
NAJ
čarovnejší
ZLOČIN
roka
Romantická detektívka s vôňou Vianoc
ALLY CARTEROVÁ

LIMETKA

NAJ
čarovnejší
ZLOČIN
roka

NAJ čarovnejší ZLOČIN roka

ALLY CARTEROVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Ally Carter:
The Most Wonderful Crime of the Year, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Avon, An Imprint of HarperCollins*Publishers*,
New York 2024,
preložila Simona Škutová.
Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.
Vyšlo ako 5685. publikácia a 6. zväzok edície Limetka.
Vydanie I.
Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Dominik Zentko.
Zodpovedná redaktorka Martina Šebeková
Jazykové redaktorky Zuzana Šulajová, Katarína Vilhanová
Technický redaktor Peter Zentko
Sadzba AldoDesign, Bratislava
Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy, ktoré majú šťavu

info@slovtatran.sk

Published by arrangement with Avon,
an imprint of HarperCollins*Publishers*.

All rights reserved.

Copyright © 2024 by Ally Carter
Jacket design and illustration © by Cat Sims
Translation © Simona Škutová 2026
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1996-9

Ak sa vás niekto niekedy snažil presvedčiť,
že problém je vo vás, gratulujem!
Táto kniha je pre vás.

PROLÓG

Výňatok z oficiálneho policajného výsluchu Margaret Chasovej a Ethana Wyatta

25. december

Pani Chasová: Samozrejme, že mám na rukách jeho krv.

Pán Wyatt: Bol to len škrabanec.

Pani Chasová: Určite som sa ho nesnažila zabiť.

Pán Wyatt: Maggie je skôr milujúci typ než...

Pani Chasová: Keby som ho chcela zabiť, bol by mŕtvy.

Pán Wyatt: Je to naozaj dobrá žena. [*Pán Wyatt si poklepe po hrudi.*] V hĺbke duše.

Pani Chasová: Viete, neuráža ma, že ma obviňujete z vraždy. Uráža ma, že si myslíte, že by som ju zbabrala.

Pán Wyatt: Je to otázka profesionálnej hrdosti. Ha! Počkajte. To bol vtip. Môžete, prosím, zapísať, že som...

Pani Chasová: Mali ste nás rozdeliť. Nemali by sme tu byť spolu. Teda niežeby sme boli spolu! To nie! My nie sme „my“. On je on a ja som ja a nie sme...

Pán Wyatt: Sme kolegovia.

Pani Chasová: Uprednostňujem výraz rivali. To je omnoho vhodnejší výraz.

Pán Wyatt: Je to veľký trh a oslovujeme odlišné... Spomínal som, že jednu z mojich kníh sfilmovali?

Pani Chasová: Prepáčte, ale to tu budeme naozaj len sedieť a nič neurobíme? Fakt mám na sebe tento smiešny sveter a odpovedám na vaše smiešne otázky, zatiaľ čo ona je...

Inšpektorka Patelová: Prečo nezačnete od začiatku?

Pán Wyatt: Ja... hm... nerozumiem otázke.

Inšpektorka Patelová: Kedy sa to začalo?

Pán Wyatt: Aha. Začalo sa to...

Pani Chasová: Vo výťahu.

KAPITOLA 1

Pred týždňom

Až keď sa dvere na výťahu začali otvárať, Maggie si uvedomila, že bude musieť čeliť svojim trom najmenej obľúbeným veciam:

Vianociam. Večierku. A báječnému Ethanovi Wyattovi.

Na okamih tam len stála, kakofónia kolied a vravy utíchla do tlmeného šumu, zatiaľ čo cez otvorené dvere civela na ten samoľúby výraz na jeho samoľúbej tvári – na typickú koženú bundu a reťaz blikajúcich svetielok omotanú okolo krku ako šál. Na hlave mal mikulášsku čiapku a, samozrejme, v rukách držal výtlačok románu *Volanie Vlka* („Aktuálny bestseller #1 v rebríčku *The New York Times*!"). To, že šlo len o maketu s jeho podobizňou a nie skutočného človeka, malo zmierniť Maggin šok, no aj tak sa musela držať, aby mu nevrazila do kartónových zubov.

Prinajmenšom mohla stlačiť tlačidlo, aby sa dvere výťahu zavreli rýchlejšie – a možno by to aj urobila, keby sa neozval hlas: „Panebože. Ty si prišla!" V tej chvíli Maggie došlo, že urobila strašnú chybu.

Mala sa vytratiť, kým bola na to príležitosť. Zviezť sa dolu výťahom. Prejsť cez lobby. A potom von do chladných ulíc štvrte Midtown na Manhattane, ktoré boli sedem dní pred Vianocami neuveriteľne preplnené. Mala odtiaľ vypadnúť – a aj by to spravila, keby ju nebol rozptýlil kartónový Ethan. Lenže už bolo neskoro a dve drobné, no pevné ruky ju ťahali z výťahu do veľkej otvorenej vstupnej haly vydavateľstva Killhaven Books.

„Shellie sa so mnou stavila o päť dolárov, že prídeš – a tu si!" Deborah musela zvýšiť hlas, aby ju bolo počuť cez všetku tú

vravu a smiech, pretože – no jasné. Konal sa tu večierok. *Vianočný večierok.* A Maggie vplávala priamo do jeho víru. Svetielka na stromčeku blikali, hudba hrala a miestnosť sa točila. Len trošku.

„Maggie?" Deborin hlas zrazu zaznel bližšie. A tichšie.

„Je zázrak, že cez Vianoce nedochádza k väčšiemu počtu vrážd."

„A je to tu," zamrmlala Deborah, no Maggie nespúšťala oči z kartónového Ethana.

„Len sa nad tým zamysli. Ľudia, ktorí sa neznášajú, sa tlačia spolu v prekúrených miestnostiach obklopení alkoholom. Všade sa povaľujú nožnice a škrtiace nástroje."

„Škrtiace nástroje?"

„Veď vieš… svetielka. Lamety. Stavím sa, že s girlandou by sa dali narobiť poriadne škody." Napriek všetkému Maggie pocítila, ako jej tie možnosti zlepšujú náladu. „Dokonca aj imelo je jedovaté."

„Pre psy," skonštatovala Deborah.

„Pri veľkom množstve je aj človek pes," podotkla Maggie, keď sa pomaly otočila k žene stojacej vedľa nej.

Deborah Kleinová predstavovala stopäťdesiatpäť centimetrov čistej moci. Šedivé vlasy. Kostým značky Chanel. A oči, ktoré počas jej štyridsaťdeväťročného postupu z podateľne až na pozíciu najobávanejšej ženy vo vydavateľskom svete videli naozaj všetko.

„Hovorím to preto, lebo sa ťa chystám zabiť."

„Koho? Mňa?" Deborah si priložila drobnú ruku na hruď.

„Áno, teba! *Je to len obed, Maggie. Mala by si konečne vyjsť z domu, Maggie. Musíme prebrať marketing, Maggie.*"

„Po prvé, takto vôbec nerozprávam."

„Presne takto rozprávaš."

„A po druhé…"

„Toto je večierok, Deborah. Tamto je stromček postavený z kníh. Polovica marketingového oddelenia spieva karaoke.

A…“ Maggie sa odmlčala, lebo si niečo uvedomila. „Lance VanZant má na sebe tričko, ktoré vyzerá ako smoking.“

Deborah nad tým len mávla rukou. „Lance VanZant napísal pred deviatimi rokmi jednu ako-tak slušnú knihu. Lance VanZant už nikoho nezaujíma.“

„A čo on?“ Maggie ukázala na kartónového Ethana a Deborah mala aspoň toľko slušnosti, že sa zatvárila previnilo.

„Vraj nie je úplne v životnej veľkosti.“

Potom však Maggie dostala nápad. „Ó! Môžem si ho po večierku vziať? Už dlho sa chcem naučiť vrhať nožmi.“

Deborah otvorila ústa, akoby nevedela nájsť správne slová, keď okolo prešla žena a zaštebotala: „Veselé Vianoce, Maggie!“

Bola nová a Maggie sa marilo, že sa volá Jen. Pravdepodobne to tak bolo. Štatisticky vzaté, tretina žien vo vydavateľskom biznise mala meno Jen, no Maggie momentálne nerozmýšľala úplne jasne, pretože po roku neustáleho ticha sa jej zdala miestnosť jednoducho príliš hlučná. Nachádzalo sa tam priveľa ľudí. A Maggie, ktorá nikdy neobľubovala davy ani večierky, pocítila, ako sa jej začínajú triasť ruky.

„Poďme si niečo zajesť.“ Deborah ju chytila za lakeť. Maggie jej ruku ucítila aj cez svoj prešívaný kabát v štýle Joan Wilderovej, v ktorom jej bolo v preplnenej miestnosti až príliš teplo. Vždy si myslela, že sa v ňom dá výborne skryť, no Deborah sa držala stále pri nej a šepkala jej do ucha: „Prepáč. Prešiel rok, myslela som, že… Zostaň päť minút. Kvôli mne. Mrzí ma, že som ťa sem nalákala, ale naozaj sa musíme porozprávať.“

Maggie začínala byť na vážkach. Už aj tak minula päťdesiat dolárov na vlak a taxíky a premárnila celý pracovný deň, možno to predsa len nebude až také zlé. Koniec-koncov, nemusela ísť na večierok. Stačilo len prejsť miestnosťou a to dokáže. Používala nohy predsa každý deň celý rok – vlastne takmer tridsať rokov. Do Deborinej rožnej kancelárie to zvládne.

Lenže potom zazvonil výťah. Dvere sa otvorili a hlboký hlas zaburácal: „Ho! Ho! Ho!“ Najprv zbadal kartónovú podobizeň.

„Pozrime sa, kto je tento fešák?“ A potom zbadal ju. „Hej! Rád ťa vidím, Marcie!“

V tej chvíli sa Maggie začala obzerať po lamete.

KAPITOLA 2

Boli časy, keď mala Maggie Vianoce rada. Keď milovala svetielka, darčeky aj stromčeky. Poznala slová najmenej tridsiatich rôznych kolied a zvykla ich spievať ešte aj v júli. Mala sveter so sobom, ktorý si každý rok obliekala do školy v pondelok po Dni vďakyvzdania. (Svietil mu nos? Áno, svietil. Nosila ho tak? Jednoznačne.)

Dvanásťročná Maggie piekla maslové koláčiky, organizovala tajných Santov a terorizovala svoju mamu zložitými otázkami typu: 1.) *Prečo nemáme veľkú rodinu?* a 2.) *Prečo netrávime Vianoce s našou veľkou (vymyslenou) rodinou?* a 3.) *Mohlo by sa to vymyslené stretnutie našej vymyslenej rodiny odohrávať na mieste, kde vždy sneží?*

Lenže Maggie bola jediné dieťa, ktoré sa narodilo jedináčikom vo vyššom veku. Nemala ani starých rodičov a v Texase bolo na sneh takmer vždy príliš teplo.

Takže problém nespočíval v tom, že Maggie nenávidela Vianoce. To skôr Vianoce nenávideli Maggie. Všetko zlé, čo sa jej kedy stalo, sa odohralo na pozadí kolied a svetielok, až jej napokon nezostávalo nič iné, len to začať brať osobne.

Keď mala trinásť, utiekol jej pes. V šestnástich im začalo horieť auto a na druhý deň zmizli spod stromčeka všetky darčeky. O týždeň auto opäť fungovalo a ona sa nikdy na nič nepýtala.

V poslednom ročníku na strednej konečne nasnežilo, ale pre sneh vypadol prúd v celom štáte a Maggie strávila sviatky schúlená pri kozube s rodičmi, dúfajúc, že voda v potrubí nezamrzne.

Vtedy, samozrejme, ešte netušila, že to budú ich posledné spoločné Vianoce. Žartovala, že tie budúce budú lepšie – vravela im, že so zdobením stromčeka a s balením darčekov musia počkať, kým sa nevráti z vysokej školy.

Lenže o dvanásť mesiacov už jej rodičia nežili, Maggie bola sama a…

„Musím ísť."

Deborah ju zatlačila späť do kresla a obišla stôl z druhej strany. „Potrebuješ si sadnúť."

„Pozri," Maggie sa začala dvíhať, „vážim si, o čo sa snažíš, ale naozaj nie som večierkový typ, takže to preberieme v novom roku, dobre? Poďme…"

„Sadni si." Deborah nezvýšila hlas. Ani nemusela. Ešte ako devätnásťročná stážistka vytiahla z hromady nevyžiadaných rukopisov najslávnejšiu autorku kriminálnych románov všetkých čias, takže keď niečo zašepkala, všetci ju počúvali. Dokonca aj ľudia, ktorí neznášali vôňu mäty, vaječného likéru a ihličia.

„Mám pre teba prekvapenie." Deborah sa usadila do koženého kresla a hodila čosi na kopu rukopisov lemujúcich jej obrovský stôl. Bola to len obálka – štvorcová a vo farbe vaječnej škrupiny –, no Maggie sa jej z nejakého dôvodu takmer bála dotknúť.

„Och. Ja som, žiaľ… ehm… tento rok neposielala pohľadnice."

„Nikdy ich neposielaš a ani ja nie. Táto nie je odo mňa."

Keď sa Maggie načiahla za kartou, oťažela jej ruka. Papier bol hladký, mäkký a – drahý. Obálka pôsobila draho v každom zmysle slova. Jej meno bolo na prednej strane napísané tým najúhľadnejším písmom, aké kedy videla. *Pani Margaret Chasová.*

„No tak. Otvor ju," vyzvala ju Deborah a Maggie otočila obálku, aby odlepila voskovú pečať na zadnej strane. Kartička vnútri bola ešte jemnejšia.

Srdečne Vás pozývame na…

„Nie."

„Veď si to ešte ani nedočítala!"

Maggie si nemohla pomôcť a zakňučala: „Nalákala si ma na tento večierok len preto, aby si ma pozvala na ďalší?"

Deborin smiech znel takmer nepríčetne. „Ale to nie je žiadna pozvánka, milý Charlie. To je tvoj zlatý lístok do továrne na čokoládu."

Maggie poznala Deborah už takmer deväť rokov, no ešte nikdy nevyzerala tak ako v tejto chvíli: vzrušene, prefíkane a takmer dravo. Napadlo jej, že presne takto musela vyzerať devätnásťročná Deborah, keď z hromady na podlahe podateľne vytiahla prvý rukopis Eleanor Ashleyovej. Ako žena, ktorej diabolský plán sa práve rozbieha.

„Dostala si pozvanie stráviť Vianoce v dome svojho najväčšieho fanúšika."

„Deborah…"

„V Anglicku!" vyhlásila Deborah teatrálne, akoby to celú situáciu zlepšilo a nie ešte viac zhoršilo. „Všetky náklady sú hradené. A skôr než mi povieš, že som sa zbláznila…"

„Ty si sa zbláznila! Mám ti pripomenúť, že píšem detektívky?"

„No a?"

„Takže moji fanúšikovia majú radi vraždy! A vrahov! A…"

„Tvoja posledná kniha bola o žene, ktorej mačka dokázala vyňuchať jed."

„Hej! *Deväť životov a jedna vražda* sa v Brazílii predávala veľmi dobre," namietla Maggie, no Deborah bola neoblomná. V očiach sa jej nezračilo pobavenie ani nezbedná iskra.

„Za tohto konkrétneho fanúšika osobne ručím. A hovorím ti," stíšila hlas, „ten let nechceš zmeškať. Priam zúfalo túžiš nastúpiť do lietadla."

Maggie prešla prstom po hrubom papieri. Kartička vyzerala naozaj nádherne. „Nechcem tráviť Vianoce s cudzími ľuďmi," priznala a Deborin pohľad zmäkol.

„A s kým ich teda budeš tráviť? Vieš, že ja som bezcitná

stará bosorka, ale keď si predstavím, ako sama strašíš v tom maličkom byte…“

„Mám termín,“ vyslovila Maggie a tých slov sa držala ako štítu.

„Ako tvoja redaktorka som sa práve rozhodla ten termín posunúť.“

„Ale ja…“

„Aj tak nemáš na Vianoce nič v pláne, však?“ Deborah pozrela smerom k otvoreným dverám. Z diaľky k nim doliehal tlmený šum večierka, no ona sa predklonila a oprela ruky o stôl. Ten postoj priam kričal: *Toto nemáš odo mňa*. „Pozri, nechcem ti dávať plané nádeje, ale budúci rok sa chystá niečo veľké. Veľmi veľké. A prísne tajné. A ty si podľa mňa na to tá pravá. Musíš však nastúpiť do toho lietadla.“

Maggie prešla prstom po voskovej pečati na zadnej strane obálky. „Čo za fanúšika pozve svojho obľúbeného autora na sviatky do cudziny?“

„Taký, čo má peniaze a dobrý vkus na knihy.“

„Určite to nie je bezpečné.“

„Je.“

„Ani rozumné.“

„Och.“ Deborah sa zasmiala. „Ale je.“

„Určite to nie je…“

„Maggie. Zlatko. Najplodnejšia a najprofesionálnejšia autorka, akú poznám, poviem ti to od srdca. S tým najlepším úmyslom. Pretože mi na tebe záleží: musíš začať žiť.“

Počas deviatich rokov a po desiatkach kníh ju Deborah nikdy nezaviedla na zlú cestu. Ani raz. Ona v ňu verila. Chcela pre ňu len to najlepšie. Bola prakticky jediná rodina, ktorú mala – a to bolo hádam ešte smutnejšie, než nemať rodinu vôbec. A tak Maggie len hľadela na svoju mentorku, ktorá nikdy nebude jej mamou, a unavene si vzdychla.

„Možno. Ale to ešte neznamená, že musím Vianoce aj oslavovať.“

„Dobre.“ Deborah sa oprela. „Tak čo máš v pláne na najbližší týždeň a pol? Budeš sedieť sama doma, myslieť na svojho bývalého manžela a svoju bývalú najlepšiu kamarátku, ako si rozbaľujú darčeky vo vašom bývalom dome?“

Niekto by tie slová možno považoval za kruté, ale Maggie pochopila, ako boli mienené: ako výzva a provokácia. Bol to signál, aby začala bojovať, no zmohla sa len na chabý úsmev a slová: „Darčeky, ktoré si kúpili za pôvodne moje peniaze. Len aby sa nezabudlo.“

Znovu pozrela na obálku a predstavila si zasnežené polia, zábradlia obvešané girlandami, koledníkov a sane ťahané koňmi, pretože podľa Maggie sa anglické Vianoce očividne odohrávali výlučne v televíznych adaptáciách BBC. „Nie. To by som nemala.“

„Čo by si však mala, je veriť mi, Margaret.“

Maggie jej nepovedala, že už nikdy nemienila nikomu veriť. A už vôbec nie samej sebe.

KAPITOLA 3

Pred dvanástimi rokmi

Niežeby Maggini rodičia nechceli veľkú rodinu. Skôr sa nikdy poriadne nenaučili, ako ju mať. Keď sa Maggie narodila, boli už starší a občas mala pocit, akoby pracovali v reštaurácii, ktorú sa práve chystali zatvoriť, keď tam päť minút pred záverečnou vošla ona.

Preto ju vlastne nemalo prekvapiť, keď rodičia dva týždne po tom, čo sa nasťahovala na internát v severnej časti štátu New York, ponúkli ich domček v Texase na predaj. Kúpili si apartmán na Floride a dva rovnaké golfové vozíky, ktoré ani jeden z nich nevedel šoférovať. V ten rok na Deň vďakyvzdania jedla Maggie suché morčacie sendviče a spala na nafukovacom matraci obklopená nevybalenými škatuľami.

Telefonát ju zastihol až po návrate do školy – bola sama na internátnej izbe, keď jej neznámy človek oznámil, že došlo k nehode.

Sama sa potom vrátila na Floridu, aby vypratala byt, predala golfové vozíky a poslala poltucet krabíc do skladu neďaleko univerzitného areálu.

Sama bola aj vtedy, keď jej chlapec zo Správy študentských domovov vysvetľoval: „Mrzí ma to, ale študenti počas zimných prázdnin nemôžu zostať na internáte."

Pretože sa blížili Vianoce. Jasné, že sa blížili. Vianoce boli vždy za rohom, lenže Maggie nemohla ísť na Floridu. A nemohla sa vrátiť ani do Texasu. Pravdepodobne nemohla bývať ani v sklade, kam odložila rodinné fotografie, sviatočný porcelán a sedemdesiatsedem románov Eleanor Ashleyovej.

„Ale ja tu musím zostať," prosila chlapca na internáte, ktorý sa na ňu pozeral ponad obrovskú škatuľu s nápisom *Girlandy a iné kraviny*.

„Nie je to možné," oponoval chlapec tónom, akoby ju univerzita prijala omylom. Akoby nikto nemohol byť až taký hlúpy.

„Nie. Nemôžu ma odtiaľto vyhodiť len preto, že sú Vianoce. Ja tu bývam. Toto je môj domov."

„Pozri, viem, že je to nanič a rodičia sú hrozní, ale väčšina ľudí jednoducho ide domov." Pozrel na ňu, akoby riešenie bolo úplne zjavné a nevyhnutné. „Mala by si ísť proste domov."

Potom sa otočil a posunul škatuľu v rukách, akoby niesol ťarchu celého sveta – akoby žiadny vysokoškolák nikdy nemusel niesť väčšie bremeno –, a Maggie pocítila pálenie v hrdle.

„Ale čo ak…" Nikdy predtým tie slová nemusela vysloviť nahlas. „Čo ak žiadny nemám?" Hlas sa jej zlomil, oči sa jej zaliali slzami a možno práve preto to celkom nepochopil, keď sa obzrel ponad plece.

„Čo?"

„Moji rodičia zomreli a golfové vozíky sa nedali vrátiť a peniaze z predaja bytu potrebujem na školné."

Vysypala to zo seba prirýchlo – akoby to boli výhovorky, ktoré musí chalan počúvať každý deň – a Ryan zo Správy študentských domovov sa na ňu zrazu prestal pozerať ako na hlupaňu a začal ju považovať za pomätenú. A zároveň za poľutovaniahodnú. Čo bolo vlastne v poriadku. V tej chvíli bola ľútosť to jediné, čo hralo v jej prospech.

„Nemôžem ísť domov." Pretrela si oči, akoby mohla zatlačiť slzy späť. Keď to nezabralo, odvrátila pohľad. „Žiadny domov nemám."

„Pozri, je mi to naozaj ľúto. Ale…" Hlas mal tichší, jemnejší. Zrazu bol bližšie. „Stlmia kúrenie a zhasnú svetlá. Nebude tu jedlo ani teplo. Sú to tri týždne. Fakt tu nemôžeš zostať."

Samozrejme, mal pravdu. Rozhodujúce bolo práve to kúrenie, čo znamenalo, že bude musieť siahnuť na svoje úbohé úspory

a nájsť si motel. Alebo Airbnb. Mohla by si nájsť brigádu. Alebo zájsť na najbližšie letisko a predstierať, že je dávno stratená príbuzná, v nádeji, že sa nad ňou niekto zľutuje a vezme ju domov. To alebo…

„Môžeš ísť ku mne," ozval sa hlas spoza chrbta.

A tak spoznala Emily.

A tým sa všetko začalo.

Dokonca aj skončilo.